

A Magyar Köztársaság nevében

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa Budapesten, 2010. március 23-án, július 14-én, október 28-án és november 18. napján megtartott **n y i l v á n o s** tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

[REDACTED]

b ű n ű s

hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében (Btk. 226. § (1) bekezdés),
súlyos testi sértés büntetének kísérletében (Btk. 170. § (1)-(2) bekezdés),

ezért - halmazati büntetésül -

1 (egy) évi börtönbüntetésre és 1 (egy) évre a soron következő rendfokozatba előlépésre előírt várakozási idő meghosszabbítására

í t é l i .

A szabadságvesztés végrehajtását 3 (három) évi próbaidőre felfüggeszti.

A vádlottat előzetes bírósági mentesítésben részesíti.

A vádlottat kötelezi az eljárás során felmerült 134.300,- (Százharmincnégyezer-háromszáz) Ft
bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s :

[REDACTED] vádlottat a Budapesti Katonai Ügyészség B.X.544/2009. számú
vádiratában a Btk. 226.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint büntetendő hivatalos eljárásban
elkövetett bántalmazás büntetével és a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző de a (2) bekezdés szerint
minősítendő és büntetendő súlyos testi sértés büntetének kísérletével vádolta a következő tényállás
alapján:

[REDACTED] vádlott a Budapesti Fegyház és Börtönben 2009. július 20-án teljesített
nappalos körletfelügyelői szolgálata során, az intézet „B” objektum fegyelmi körletének 4-es számú

fegyelmi zárkájában elhelyezett [REDACTED] elítéltet a zárkában bántalmazta oly módon, hogy jobb és bal combját több alkalommal megrúgta, majd amikor a fogvatartott összeesett megtaposta a jobb lábát, belerúgott a bordájába és többször megrúgta a bal vállát. A sértett a bántalmazás következtében a jobb comb többszörös duzzanata bevérvéssel, a bal térd felett kívül, tenyérszerű duzzanat bőr alatti bevérvéssel, a bal hónaljban többszörös, pontszerű bőr alatti bevérvés, a bal emlőbimbó felett kb. 8 cm átmérőjű bőr alatti bevérvés és a bal váll mellső részén kb. 10 cm átmérőjű bőr alatti bevérvés sérüléseket szenvedte el. A leírt sérülések nyolc napon belül gyógyuló sérülések, azonban a súlyosabb sérülés keletkezésének reális esélye fennállt.”

A katonai ügyész a tárgyaláson a vádirati tényállást és a vádlott terhére rótt cselekmény jogi minősítését a vádirattal egyezően tartotta fenn.

A bíróság a tárgyaláson lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a következő tényállást állapította meg.

[REDACTED] azt általános iskola elvégzése után szakmunkásképző iskolában szakács, vendéglátóipari üzletvezető, valamint személy- és vagyonőr szaktéppétséget szerzett. Nyolc éves korától 19 éves koráig versenyszerűen űzte a kick-bokszt sportágot. Sorkatonai szolgálatot 1992. augusztus 01-től 1993. augusztus 01-ig teljesített, honvédként szolgált le. Ezt követően szakképpétségeinek megfelelően a vendéglátóiparban, valamint biztonsági őrként dolgozott. A Budapesti Fegyház és Börtön állományában, 2008. május 01. napjától teljesít szolgálatot, körletfelügyelő beosztásban. Dícséretben, fenyítésben nem részesült, feladatait megfelelő szinten látja el. Havi nettó átlagilletménye 108.652,- forint. Jelen büntetőeljárás jogerős befejezéséig a vagyonőri igazolványát a rendőrhatalóság 2009. decemberében bevonta, így e területen másodállást – melyből az eljárást megelőzően havi kb. 30-40 ezer forint jövedelme származott – nem vállalhat.

Nőtlen, élettársa házasságából származó, 4 éves gyermekének részbeni eltartásáról gondoskodik. Élettársa - akinek a házassági bontópere folyamatban van, a gyermek elhelyezéséről és a tartásdíj összegéről a bíróság jogerősen még nem határozott - háztartásbeli, havi jövedelme kb. 10 ezer forint családi pótlék. A vádlott vagyontalan és büntetlen előéletű.

[REDACTED] vádlott, 2009. július 20. napján 07.00 órától 19.00 óráig a Budapesti Fegyház és Börtön „B” objektuma jobb szárnyának II. szintjén teljesített nappalos körletfelügyelői szolgálatot. Ebben az időpontban [REDACTED] nyitász-ú jogerősen elítélt sértett magánelzárás fegyelmi büntetését töltötte az intézet „B” objektum, alagsori fegyelmi körlet 4. számú fegyelmi zárkájában. A vádlott kora délutáni órákban, 15.00 óra tájban – közelebb meg nem határozható időpontban –, a sértett fogvatartási helyéül szolgáló zárkába bement, ahol a sértett bal és jobb combját több alkalommal - köztük a vádlott által korábban űzött küzdősportban ismert ún. köríves rúgással - kis-közepes erővel megrúgta, majd a rúgások hatására összeesett, földön fekvő és magát félig összegörnyedt testhelyzetben védő sértett jobb lábát megtaposta, majd mellkas-tájékon és többször vállon rúgta.

A sértett a bántalmazás következtében - a 2009. július 24-én 11.29 órakor történt orvosi vizsgálat során leírtak alapján - a jobb comb többszörös duzzanata bevérvéssel, a bal térd felett kívül, tenyérmű duzzanat bőr alatti bevérvéssel, a bal hónaljban többszörös, pontszerű bőr alatti bevérvés, a bal emlőbimbó felett kb. 8 cm átmérőjű bőr alatti bevérvés és a bal váll mellső részén kb. 10 cm átmérőjű bőr alatti bevérvés sérüléseket szenvedte el. Az orvosi látóelet és vélemény ugyanakkor nem tartalmazta [REDACTED] fogvatartott mindkét alkarján borotvapengével önsértéssel okozott sérüléseit.

Az igazságügyi orvosszakértői véleményben rögzítettek szerint a leírt sérülések nyolc napon belül gyógyuló sérülések, azonban a súlyosabb sérülés - különös tekintettel a mellkast ért bántalmazásra - keletkezésének reális esélye fennállt.

A bíróság a tényállást a vádlott tagadásával szemben [REDACTED] elítélt sértett, [REDACTED] [REDACTED], valamint [REDACTED] anuk vallomása, az igazságügyi orvosszakértői vélemény és tárgyaláson tett nyilatkozata, a tárgyalás anyagává tett nyomozati, valamint a beszerzett iratok, mint okirati bizonyítékok és a szemle eredménye alapján, mérlegeléssel állapította meg.

[REDACTED] vádlott a bűncselekmény elkövetését tagadta. Érdemi védekezésül kifejtette, hogy a vádlottat ismeri, de őt soha nem bántalmazta, vele soha nem volt konfliktusa. Mindössze arra emlékezett, hogy a „B” objektum jobb szárny második emeletén teljesített körletfelügyelői szolgálata során a 212-es zárkából érkezett jelzés, miszerint [REDACTED] fogvatartott „befalcolt”. Ő erre megtette a szükséges intézkedéseket és a fogvatartottat az egészségügyi részlegre kísérték. Elmondása szerint előzetesen nem tudott arról, hogy a sértett fegyelmi fenyítést töltött volna, erről csak egy nappal korábban, a sértett körletre helyezésekor értesült. A vádbeli napon csupán étkezés céljából hagyta el szolgálati helyét. Ennek szabályszerű dokumentálása a körletfelügyelői naplóban megtörtént, a színt elhagyása pedig csak mágneskártyájának használatával volt lehetséges, ugyanis kulcs kizárólag a körlet-főfelügyelőnél van, ő pedig nem nyitott ajtót a vádlottnak. Védekezésének lényege abban foglalható össze, hogy a személyi állomány mozgása során az átjárókban az egyedi azonosításra alkalmas mágneskártya használata, valamint a körletfelügyelői naplóban a mozgások feltüntetése kötelező. A kártyahasználat kimutatása és a körletfelügyelői napló az adott helyre ki- és belépő személyek nevét, rendfokozatát és a mozgás pontos idejét tartalmazzák. Mivel az eljárás során beszerzett iratok a vádbeli időszakra nézve nem tartalmazzák az ő nevét az alagsori fogdakörletre belépők listáján, ezért álláspontja szerint ez egyértelműen bizonyítja, hogy nem ment be a sértetthez, így nem is bántalmazhatta. A fegyelmi körleten nem szokott szolgálatot teljesíteni és nincs is oda belépési jogosultsága, mágneskártyája az alagsori körlet bejáratát nem nyitja.

[REDACTED] tanúvallomásában elmondta, hogy a vádbeli cselekmény idején - 2009. július 13-ai kezdettel - 10 nap magánelzárás fegyelmi fenyítésének utolsó napjait töltötte az alagsor 4-es számú zárkájában. Elkövetési időként a magánelzárás utolsó öt napjának valamelyikének kora délutáni, 15.00 óra körüli időpontját tudta megjelölni. Az ágyán feküdt, amikor a vádlott a zárkába ment. Fenyegetően lépett fel, szidalmazta, sértő, becsmérő kifejezéseket használt vele szemben, le is köpte. Az első rúgást a bal combja középső részére kapta, majd többet a jobb lábára, végül ismét a

balra. A rúgások között volt olyan is, amelyet ún. „köríves” rúgásként jelölt meg. Összegörnyedt, a mellkasát ütötte meg a vádlott, majd a földre került és a bal oldalán feküdt. Ekkor a jobb vádliját érte egy rúgás, vagy taposás és a bal hónaljában is érzett egyet. A vádlott újabb rúgása a bal mellkasfelét találta el, majd a vállát rúgta meg. A sértett elmondása szerint azzal próbált védekezni, hogy közölte a vádlottal, „fel fogja dobni” őt mobiltelefonnal kapcsolatos visszaéléseiért és az ő bántalmazásáért [REDACTED]. A vádlott ezért is megveretással fenyegette. Elmondása szerint amikor a fegyelmi fenyítés kiállítását követően ismét körletre, a 212-es zárkába helyezték, zárkatársainak, [REDACTED]

[REDACTED] felmesélte a fogdán történt eseményeket, le is vetkőzött és megmutatta a sérüléseit. Másnap reggel is fájdalmai voltak és kérte az éppen körletfelügyelői szolgálatot teljesítő vádlottat, hogy engedje orvosi vizsgálatra. A vádlott ezt elutasította csak azután intézkedett, hogy a sértett az egészségügyi szolgálathoz való kísérése érdekében miután mindkét alkarján borotvapengével keresztirányú vágásokat ejtett „befalcolt”. Ezen orvosi vizsgálat során készült a bántalmazásból eredő sérüléseiről látélet, ekkor közölte, hogy két, a bv. állományába tartozó személy részéről bántalmazás érte. Kifejtette, hogy a magánelzárás másnapján, a vádlott bántalmazását megelőzően a 4-es számú zárkában egy ugyancsak őrmester rendfokozatú, a felügyelethez tartozó személy részéről szintén érte bántalmazás, utóbbi a sértett mindkét lábfejeére lépve olyan nyomó-taposó mozdulatot tett, mintha azon cigarettát oltana el.

Vallomása szerint amikor a vádlott megjelent a 4-es zárkában, be volt mögötte húzva a zárka mindkét belső plexi és külső ajtaja úgy, hogy maradt egy kis rés. Az ajtókat a vádlott kulccsal nyitotta. Arról, hogy az ajtók ki voltak-e valamivel támasztva, a sértett nem tudott nyilatkozni.

[REDACTED] a sértett zárkatársa volt, amikor a sértettet a fegyelmi fenyítés kitöltését követően a körletre, a 212-es zárkába visszahelyezték. Az eljárás nyomozati szakában - 31. nsz. alatt - tett vallomásával egyező vallomást tett. Elmondása szerint a sértett neki nem, arra pedig nyilatkozni nem tudott, hogy zárkatársainak - [REDACTED]

[REDACTED] - mutatott-e valamilyen sérülést.

[REDACTED] a vádlottal a vádbeli időben egy váltásban, de utóbbi alagsori körletfelügyelőként teljesített szolgálatot. Állította, hogy a sértett nem panaszkodott neki, hogy bárki bántotta volna, továbbá a vádlottat sem látta, hogy bántalmazta volna a sértettet. A fegyelmi körletre a főfelügyelő, a biztonsági tiszt és a készenléti szolgálat tud belépni, más személyeket neki kell beengednie a mágneskártyájával. Engedélye nélkül a vádlott nem mehetett be sem a körletre, sem a sértett fegyelmi zárkájába, kulcs ugyanis csak a tanúnál volt.

[REDACTED] tanú vallomásában elmondta, hogy az alagsorba nem lehet kártyahasználat nélkül lejutni. Kulcsa csupán a főfelügyelőnek és biztonsági tisztnek van, de a kártyahasználat a jellemző. Azt vallotta, hogy az egyéni, névre szóló mágneskártyát az átjárónál akkor is mindenkinek egyenként használnia kell, ha egyszerre többen kívánnak átlépni, mert ha nem használják, fegyelemsértést követnek el. Arra, hogy mindenki mindig használja-e a kártyáját átlépéskor, nem tudott nyilatkozni.

tanú vallomása szerint az alagsori körletre való belépés rendje szigorúan szabályozott. Oda csak mágneskártyával és csak az oda beosztott felügyelő léphet be. Ha más érkezik, az alagsorban szolgálatot teljesítő körletfelügyelőnek végig, az ott tartózkodás idejéig jelen kell lennie. A tanúnak csomagkezelőként bejárása volt az alagsori körletre, mivel ott található az általa használt raktárhelyiség. Ha bárki belép az alagsori körletre, azt dokumentálni kell a szolgálati naplóban. Ezt a kártyahasználat számítógépes nyilvántartása sem helyettesítheti. A naplóban a személyek be- és kilépésének időpontját, valamint a személy nevét és rendfokozatát is fel kell tüntetni. A körletfelügyelő egyedül nem nyithat zárkat, legalább két főnek kell ott tartózkodnia a felügyelet részéről. A fegyelmi zárak ajtajáról azt mondta, hogy a saját súlyuktól záródnak, ez pedig azért lényeges, mert a belső, plexi ajtón belülről semmilyen zárszerkezet nincs, tehát ha bezáródik, csak kívülről nyitható. Elmondása szerint óvatosan kell behajtani a zárkaajtót, akkor megállhat záródás nélkül. A tanú egyébként nem zárta ki, hogy a zárkaajtót, annak működtetését illetően a sértett előadása szerint történhetek az események. A helyszíni szemle eredménye alapján vallomását akként pontosította, hogy rosszul emlékezett a zárak ajtajának záródási mechanizmusára, de fenntartotta, hogy voltak olyan zárkaajtók, amelyek a saját súlyuknál fogva záródtak.

tanú, mint körlet-főfelügyelő egyebek mellett a napi szolgálati kimutatás vezetéséért is felelős. Elmondta, a szolgálati hely elhagyásának időpontja a kimutatásban csak „irányadó”, mivel más szolgálati feladatok ellátása gyakorta nem teszi lehetővé, hogy ellenőrizze, ki mikor megy étkezni. Tanúvallomása szerint a kimutatásokban szereplő szünetek – azok időpontját tekintve – tulajdonképpen nem fedik a valóságot, nem hitelesek. A vádbeli napra konkrétan nem emlékezett. Nyilatkozata szerint, ha az állomány valamely tagja volt már alagsoros körletfelügyelői szolgálatba vezényelve, nyithatja a mágneskártyája az alagsori körlet átjáróját.

tanú az intézet állományában nevelőtiszti beosztásban teljesít szolgálatot. Általánosságban elmondta, hogy a fegyelmi körletre mágneskártyával lehet belépni, ezt követően a szintes felügyelőnek kell jeleznie, hogy hova szeretne menni. A sértettet nem ismeri, nem tartozott a nevelési csoportjába.

tanú az intézet „B” objektumának vezetője, a tárgyaláson az alagsori körletre való belépés rendjére nyilatkozott, amely az intézeten belül is szigorított, a körlet jellege, az ott elhelyezett fogvatartottakra vonatkozó eltérő biztonsági rendszabályok miatt. A belépők nevét a körletfelügyelő köteles a szolgálati okmányában feltüntetni, azonban nincs szabályozva, mikor kell rögzíteni azokat: az érkezéskor, vagy távozáskor. A kialakult gyakorlat szerint ezt a személyi állomány távozáskor végzi, mert akkor le lehet dokumentálni, hogy meddig tartózkodott bent valaki.

igazságügyi orvosszakértő szakvéleményében a sértett, 2009. július 24. napján történt orvosi vizsgálatokor leírt sérüléseinek keletkezési idejét, a vizsgálatot megelőző 72 órán belülre tette. A sérülések elhelyezkedése és jellege nem utal önkezdésre. A sértettet ért ütések és rúgások erejét kis-közepes erősségre becsülte. A sérülések tényleges gyógytartamát nyolc napon belülként határozta meg azzal, hogy azok maradandó fogyatékoság, vagy súlyos egészségromlás nélkül gyógyultak. Nagyobb erejű rúgások, ökölcsapások esetén csonttörés jöhetett volna létre, ami nyolc napon túl gyógyuló sérülést jelent. Jelen bántalmazás esetén is, különösen a mellkasi testtájon fennállt a súlyosabb sérülés bekövetkeztének reális lehetősége. A szakértő a tárgyaláson a

fényképpel dokumentált sérülések keletkezési idejére tett nyilatkozatot és ismertette, milyen elszíneződésekből lehet következtetni a sérülések keletkezési idejére. Szakvéleményben foglaltakat a tárgyaláson akként pontosította, hogy a 72 órás keletkezési idő csak irányadó, nem tekinthető pontosnak. A sérülések a vizsgálatot megelőző négy nappal is keletkezhetnek. A beszerzett színes fényképeket megvizsgálva a szakértő úgy nyilatkozott, hogy a sérülések keletkezési ideje a felvételek készítéséhez képest 24 óránál közelebbi nem lehet, 72 órától kitolható legfeljebb 5-6 napra. Kategorikusan kizárta, hogy a sérülések 10 nappal korábban keletkezettek volna.

A **mágneskártya-használati kimutatás** szerint a vádbeli napon a fogdakörletre lépéshez a vádlott mágneskártyáját nem vették igénybe, a kimutatáson a vádlott neve ugyanis nem szerepel. Az **alagsori körletfelügyelő szolgálati naplójában** a vádlottnak a vádbeli napon való belépésére, ott tartózkodására utaló bejegyzés nem található.

A **szemle** alapján megállapítható, az eljárási cselekményeknél jelenlévők tapasztalhatták, hogy a 4-es számú fegyelmi zárka egyik ajtaja sem záródik be magától a saját súlyánál fogva, az a maximális 90°-os nyitási szög tartományon belül tetszés szerint megállítható. A zárka berendezése és állapota – egy tisztasági festést leszámítva – a vádbeli időben fennállt állapottal megegyezik.

A **védelem** a tényállást és a jogi minősítést a vádlotti vallomáson keresztül vitatta. Álláspontja szerint a a vádirati tényállás nem állapítható meg, mivel a mágneskártya-használati regisztrációs kimutatás és a körletfelügyelői szolgálati okmányok igazolják a vádlott vallomását, nevezetesen, hogy a fegyelmi körleten a vádbeli időben nem járt, így a sértettet nem bántalmazhatta. A vádlott vallomását [REDACTED] és [REDACTED] tanúvallomásai alátámasztják. Bizonyíték arra merült fel, hogy védenca a fegyelmi körletre nem is léphetett be. Nem áll rendelkezésre semmilyen bizonyíték arra, hogy az intézményben megszegtek volna a körleteken való jelenlét dokumentálására vonatkozó szabályokat, ez csupán feltételezés. A fentiekre figyelemmel elsődlegesen védenca bűncselekmény hiányában, másodlagosan bebizonyítottóság hiányában történő felmentését indítványozta.

A bíróság álláspontja szerint [REDACTED] sértett tanú aggálytalan, önmagában, de más értékelés alá vont bizonyítékokkal összevetve is ellentmondásoktól mentes vallomást tett, szavahihetősége nem vonható kétségbe. Bántalmazójaként egyértelműen a vádlottat jelölte meg. A sértett szembesítése a vádlottal és [REDACTED] tanúval eredménytelen volt, így a bíróságnak fel kellett deríteni, hogy mi lehet az ellentmondás oka, illetőleg, az említett három személy vallomása közül kinek, vagy kiknek a vallomása nem fogadható el. Nem hagyható figyelmen kívül a sértett vallomásának azon része, amelyben kifejtette, hogy a magánelzárás ideje alatt őt két különböző alkalommal - első ízben a befogadás másnapján, illetve július 20-án - a felügyelet két tagja részéről külön, utóbbi esetben a vádlott részéről - akit felismert, személyében nem tévedett - érte bántalmazás. Vallomása emiatt sem tekinthető elfogult, egyoldalú, kizárólag a vádlottra terhelő vallomásként. Nagylábujjain rögzített sérülés - orvosi láttelelet 6. pontja - tekintetében akként nyilatkozott, hogy azt nem a vádlott, hanem egy másik, ugyancsak őrmesteri rendfokozatú személy, a magánzárkába történt elhelyezése másnapján okozta. A vádlott az eljárás során következetes vallomást tett, a cselekmény elkövetését tagadta. Önmagában az a körülmény, hogy a vádlottat nem terheli igazmondási kötelezettség, a tanú pedig a hamis tanúzás büntetőjogi terhével tette vallomását, nem azt jelenti, hogy a tanú vallomását

kell elfogadni a vádlott vallomásával szemben. A vallomásokat a bíróságnak önállóan is értékelnie kell és nem csak a kettejük vallomását kell egybevetni, hanem valamennyi további, az ügyben felmerült bizonyítékot is értékelési körbe kell vonni.

Az igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a sértett sérülései magánelzárásának időtartama alatt keletkeztek. Figyelemmel a fegyelmi fenyítés, magánelzárás alatti szigorú rezsimszabályokra, az érintett fogvatartott egyszemélyi elkülönítésére, a sértettel csak a büntetés-végrehajtás személyi állománya érintkezhetett, így – ugyancsak a szakvélemény alapján – kétségtelenül idegenkezű sérüléseket nem okozhatta más, mint a büntetés-végrehajtás állományába tartozó személy. Mivel a sértett határozottan a vádlottat jelölte meg bántalmazójaként, a vádlott pedig mindezt tagadta, a bíróságnak vizsgálnia kellett a vádlott védekezésének megalapozottságát. A bíróság ugyanakkor nem fogadta el azt, hogy az okirati bizonyítékok alapján a vádlott nem ment le a fegyelmi körletre és nem bántalmazta a sértettet. Erre a védelem abból következtetett, hogy a szabályok szerint az állomány mozgását dokumentálni kell, tehát a sértett igazmondása esetén a körletfelügyelői szolgálati naplóban szerepelnie kellene a vádlott nevének, mint a fegyelmi körletre belépő személynek.

A bíróság álláspontja ezzel szemben az, hogy a vádlott védekezésének elvetése nem a szabályszegések vélelmén alapszik. A szolgálati okmányok kétségtelenül okiratok, azonban bizonyító erejük nem terjed ki a védelem által hivatkozottakra. Tartalmuk ugyanis azt bizonyítja, hogy a bejegyzett tények a valóságnak megfelelnek.

A szolgálati napló bizonyító ereje viszont nem terjedhet ki arra, hogy ami nincs bejegyezve, az meg sem történhetett. A bűnösség kétséget kizáró megállapításának alapvető követelménye nem az egyes bizonyítékokra vonatkozik. A Be. 78.§ (3) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A kétséget kizáró tényállás-megállapítás, mint a bizonyítás eredménye nem az egyes, már önmagában is kétséget kizáró bizonyító erejű bizonyítékok eredője. A bíróság itt utal [REDACTED] tanú vallomására, aki – önmagát is terhelő nyilatkozata során – elmondta, hogy a dokumentálásnak gyakorta akadálya más szolgálati feladat, tehát az általa vezetett napi kimutatás sem alkalmas arra, hogy például a vádlott étkezésének pontos időpontját meg lehessen határozni. A bíróság tehát nem a szabályszegéseket feltételezve jutott el a bizonyítás eredményéhez, hanem a bizonyítás eredményeként rögzíti, hogy a vádlott az intézményi mozgás szabályait megszegte.

A bíróság álláspontja szerint, életszerűtlen is lenne, ha a fenti okmányokban a vádlott neve fel lenne tüntetve, hiszen az elvi lehetőség megvan arra, hogy a felügyelet állományába tartozók közül személyes kártyahasználat nélkül jusson be valaki adott helyre, a bűncselekményt elkövető vádlottnak pedig alapvető érdeke, hogy jelenléte ne legyen a szolgálati okmányokban dokumentálva. Sőt, a fegyelmi körletre való belépés esetén kizárt, hogy a vádlott neve szerepeljen a kimutatásokon, mivel oda az ő mágneskártyája nem jogosít belépésre, tehát valakinek be kellett őt engednie.

A szolgálati okmányokkal kapcsolatosan a bíróság arra mutat rá, hogy a személyi állomány közismert leterheltsége a szolgálati okmányok vezetésére vonatkozó szabályozókkal szemben ésszerű magyarázat lehet az okmányok pontatlan vezetésére, szolgálati kötelemeik között a feladatok végrehajtásának prioritási sorrendjéből adódóan nyilvánvalóan nem lehet az az elsődleges követelmény, hogy a dokumentáció pontos legyen.

[REDACTED] tanú vallomását a bíróság nem fogadta el, mivel a tárgyalási jegyzőkönyvből is kitűnően a tanú nem befolyástól mentesen tette vallomását. Konkrétumra nem emlékezett, bírói kérdésre pedig úgy nyilatkozott, hogy „nem akarok semmit mondani”, amely válasza a fogvatartotti helyzetére figyelemmel érthető és életszerű. [REDACTED] vallomását ugyancsak elvetette a bíróság, hiszen a tanú nyilvánvalóan érdekelt abban, hogy felelőssége ne merülhessen fel, elfogulatlan, befolyástól mentes vallomás tőle nem volt várható.

A vádlott vallomásával szemben a bíróság - a szemle során tapasztaltak alapján - megállapítja, hogy a 4-es számú fegyelmi zárkában elegendő hely volt arra, hogy a sértettet a leírt módon bántalmazza. A sértett szavahihetőségét tovább erősíti az is, hogy a rúgások kivitelezésének leírásakor nem volt tudatában - ennek ellenére azt a megfelelő szakkifejezés használatával határozta meg - a vádlott küzdősport-múltjának és annak, hogy e rúgások - köríves rúgás - kivitelezésére a vádlott képes is volt.

A büntetés-végrehajtás állományába tartozó tanúk vallomásaikban beszámoltak arról, hogy a szabályok szerint hogyan kell dokumentálni az intézmény területén, különösen a fegyelmi körleten való mozgást, valamint a mágneskártya-használati kötelezettségről, e tárgyban a Budapesti Fegyház és Börtön Parancsnokának 28/2007. számú intézkedése is a bíróság rendelkezésére állt. A tanúk azt is elmondták, hogy a szabályoktól való eltérés nem lehetetlen, objektív fizikai akadály a dokumentáció nélküli mozgásnak nincs. A bíróság álláspontja szerint a vádlott pontosan ezt használta ki akkor, amikor bejutott a fegyelmi körletre, majd a sértett zárkájába lépve őt a tényállásban írt módon bántalmazta.

Tekintettel arra, hogy 2009. július 24-én a műveleti csoport tagjaiként szolgálatban volt [REDACTED]

[REDACTED] tanúk egyike sem vett részt a sértett orvosi vizsgálatra történő kísérésében, utóbbi bántalmazásával, illetve elszenvedett sérüléseivel kapcsolatban értékelhető vallomást nem tettek, nem tehettek, ezért [REDACTED] vallomását kirekesztette a bizonyítékok köréből, [REDACTED] tanúk kihallgatását mint szükségtelent mellőzte.

A sértett jogi képviselője a 2010. november 18-i tárgyaláson további szolgálati okmányok beszerzésére, és azoknak a már beszerzett és rendelkezésre álló okiratokkal való egybevetésére tett indítványt. Egyrészt, a beszerezni indítványozott bizonyítási eszközök hitelessége a tanúvallomások alapján kétséges volt, ezáltal ettől eredmény nem várható, másrészt pedig mivel a bizonyítékok egymással való összevetése nem a bizonyítási eljárásra, hanem a tényállás megállapítását megelőző értékelő tevékenység körébe tartozik, a bizonyítási indítványt a bíróság elutasította.

A bíróság a fenti tényállás alapján, mivel a vádlott vonatkozásában büntethetőséget kizáró, vagy megszüntető körülményt nem észlelt, [REDACTED] vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 226.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében és a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdése szerint minősülő, súlyos testi sértés büntetének kísérletében. A vádlott ugyanis azzal a magatartásával, hogy szolgálati

feladata ellátása közben hivatalos személyként [REDACTED] fogvatartottat bántalmazta, neki nyolc napon belül gyógyuló testi sérülést okozott, illetve a támadott testtájékra (mellkas), a bántalmazás erejére és jellegére figyelemmel súlyosabb, nyolc napon túl gyógyuló sérülés bekövetkezésének reális lehetősége fennállt, megvalósította a fenti törvényhelyekbe ütköző büntetteket.

A bíróság a büntetés kiszabása során a vádlott javára enyhítő körülményként értékelte, hogy a testi épség elleni cselekmény kísérleti szakban maradt, valamint azt, hogy a vádlott élettársa kiskorú gyermekének részbeni eltartásáról gondoskodik, a büntetőeljárás – mellékjövédelmének elvesztése miatt – önmagában elnehezítette a családi életét, az időmúlást, amely noha objektíve nem tekinthető jelentősnek, az eljárás menetét értékelve a bíróság figyelembe vette azt is, hogy több olyan eljárási cselekmény történt, amelynek lefolytatása a nyomozás feladata lett volna: többek között a tárgyalás elnapolására a sértett sérüléseiről készült színes fényképfelvételek beszerzése miatt is volt szükség. Súlyosítónak terhére értékelte az ilyen és hasonló cselekményeknek a büntetés-végrehajtási szervezeten belüli elszaporodottságát. A katonai ügyészi indítvánnyal szemben a bűnhalmazat súlyosító körülményként nem volt értékelhető, mivel a bíróság halmazati büntetést szabott ki. A bűnhalmazat önmagában súlyosító körülményként – a kétszeres értékelés tilalmára tekintettel – nem értékelhető, súlyosító körülmény elvben a bűnhalmazatban álló cselekmények nagyobb száma lehetne.

A bíróság a büntetési elvek és büntetési célok érvényesülése érdekében – a Btk. 2. §-a alapján az elkövetéskor hatályos büntető törvény alkalmazásával – a halmazati büntetésre irányadó szabályok alapján a rendelkező részben írt tartamú szabadságvesztés kiszabását látta indokoltnak. A vádlott javára értékelt enyhítő körülményekre figyelemmel lehetőséget látott az így kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére azzal, hogy azt elrendelés esetén, mivel a vádlott büntetteket valósított meg, börtönben rendelte foganatosítani. A bíróság a vádlott lefokozását nem tartotta szükségesnek, azonban cselekménye a rendfokozat tekintélyének sérelmével is járt, ezért vele szemben katonai mellékbüntetésként, egy évre a soron következő rendfokozatba előlépésre előírt várakozási idő meghosszabbítására ítélte. A bíróság a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetést szabott ki, a szolgálatban megtartható, ezért őt előzetesen mentesítette a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól.

Megállapította a vádlott bűnösségét a terhére rótt bűncselekményekben, ezért kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség - későbbi felhívás szerint - állam javára történő megtérítésére.

A bűnösség megállapítása és a büntetés kiszabása - a Btk. 2. §-ára és a Btk. 85. § (1) bekezdésére figyelemmel - a Btk. 226. § (1) bekezdésén, a Btk. 16. §-ára figyelemmel, a Btk. 170. § (1) és (2) bekezdésén, a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése a Btk. 89. § (1) és (3) bekezdésén, elrendelése esetén a börtönfokozat meghatározása a Btk. 43. § a./ pontján, katonai mellékbüntetés alkalmazása a Btk. 134. § (1) bekezdésén, előzetes bírósági mentesítésben részesítése a Btk. 104. § (1) bekezdésén, a büntügyi költség tárgyában hozott határozat a Be. 338. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2010. november 18.

[Redacted signature]
a tanács elnöke

Az aláírásban akadályozott
katonai ülnökök helyett is

[Redacted signature]
a tanács elnöke

A kiadmány birtoklása:

[Redacted signature]
bírósági titkár helyettes

